

Socialism eller barbari!

REVOLUTION

Nr 1 [14] 2007

Pris: 15kr Stödpris: 20kr

Privatiseringar, skattesänkningar
för rika, försämra för arbetslösa,
angripa facket, mindre hyres-
rätter, mindre arbetarbarn till
högskolor... MUMS!

Bekämpa Reinfeldt!

I detta nummer: Borgarnas offensiv

Borgarnas klasskola ★ Skärpt övervakning ★ Folkpartiets rasism
Marxismen och kvinnoförtrycket ★ USA ut ur Irak ★ Stoppa G8!
Brev från fängslad antifascist ★ Ryska revolutionen 90 år

Redaktionen har ordet!

Förra årets seger för de borgerliga partierna förde storkapitalets eget parti, Moderaterna, till makten i koalition med centern, kristdemokraterna och folkpartiet. På dagordningen står nu ett helt program av antifackliga åtgärder, massprivatiseringar av statliga företag och offentlig sektor, utförsäljning av allmännyttan och en mer aggressiv imperialistisk politik. Regeringens politik handlar ytterst om att stärka den svenska borgarklassens politiska och ekonomiska ställning på världsmarknaden och mot den egna arbetarklassen. Den nyliberala offensiven trappas nu upp i hög takt. Handsken är kastad!

Med angreppen på A-kassan har man börjat att angripa facket och särskilt de arbetslösa. Man vill piska oss som saknar jobb till ta vilket arbete som helst. Arbetslöshet är så klart inte individens eget fel. Det handlar inte om lathet, vilket ju borgarna tycks tro. Tvärt om är arbetslösheten ett fenomen som hänger ihop med kapitalismen, som inte kan inte garantera arbete åt alla. Faktum är att borgarna tjänar på att en del av arbetarna går arbetslösa. Det leder nämligen till press nedåt på lönerna för de som har jobb. Med angreppen på de

arbetslösa hoppas borgarna att detta skall öka den grupp av riktigt desperata arbetare som sedan kan ges jobb för skitlöner och usla anställningsvillkor.

Ungdomsfientlig politik!

Borgarnas aggressiva politik kommer att slå särskilt hårt mot oss ungdomar, och allra hårdast mot oss från arbetarklassen. Sverige har EU:s tredje högsta nivå av ungdomsarbetslöshet. Det är särskilt vi som nu förväntas ta de sämsta jobben. Det är våra rättigheter och möjligheter som offras. Och det stannar inte vid arbetsmarknaden. Skolans roll som "klasskiktningmekanism" ska förstärkas. Bostadspolitiken formas så att radikalt färre hyresrätter kommer byggas samtidigt som hyrorna kommer att stiga. Färre av oss kommer få råd att flytta hemifrån eller möjlighet att läsa vidare efter gymnasiet.

I detta välfyllda vårnummer av REVOLUTION ägnas mycket utrymme åt att granska den borgerliga offensiven mot oss ungdomar. På sidan intill kan du läsa om vidden av deras offensiv. Borgarnas övervaknings- och skolpolitik placeras sedan i sitt sammanhang och Folkpartiets rasism får en belysning.

Läsaren bjuds också på artiklar som berör kvinnokamp, antiimperialism, och klimathotet. Vi publicerar också ett internationellt uttalande från REVOLUTION med en uppmaning att delta i protesterna mot årets G8-toppmöte i Tyskland. Och givetvis har vi inte glömt bort att ryska revolutionen fyller 90 år! Ta en titt på innehållet nedan. Vi hoppas att våra läsare ska finna materialet intresseväckande och engagerande. Det är dags att ta upp handsken! /Redaktionen

Innehåll...

Borgarnas offensiv	3
Borgarnas skola	4-5
Övervakning	6-7
Borgarslyngeln Federley	7
Reaktionära Folkpartiet	8-9
Kvinnoförtrycket	10-11
Försvara aborträtten	12
Fängelsebrev	13
Irakockupationen	14-15
Stoppa G8!	16-17
Internationalism	18
Ryska revolutionen	19-21
Dauids krönika	22
Klimathot	23

Borgarnas offensiv mot arbetarklassen

- borgarnas strategi punkt för punkt!

Angrepp på arbetslösa och facket

- Anställningstryggheten angrips. Från första juli gäller att en arbetsköpare kan säga upp nyanställda utan anledning under de första 2-4 åren av en anställning. Värre än den franska regeringens impopulära förslag förra året!
- A-kasseavgiften har redan höjts. Det kostar ca 150-300 kronor mer i månaden att vara med i A-kassan. Då avgiften ingår i fackföreningsavgiften ökar den totala kostnaden för medlemskap i facket. Avdragsrätten vid skatteåterbäringen avskaffas både för fackavgift och A-kasseavgift.
- A-kasseersättning för arbetslösa sänks från 80 procent till 70 procent efter 200 dagar och sedan 65 procent efter 300 dagar. Arbetslösa ska tvingas ta skitjobb.
- Högsta ersättningsnivån minskar från 730 till 680 kr per dag - utöver den procentuella försämringen.
- Studerandevillkoret avskaffas. Studenter som blir arbetslösa efter studiernas slutförande får ingen ersättning.
- Neddragningar inom Arbetsförmedlingens verksamhet.
- Avskaffande av friår, plusjobb och olika utbildningsprojekt till förmån för arbetslösa avskaffas.

Angrepp på elever

- Omdömesbetyg införs från första klass.
- Enskilda skolor och lärare får bestämma betygens utformning. Elevers rättsäkerhet minskar ytterligare då inga nationella kriterier finns.
- Mer rättigheter för lärare att bestraffa elever, att beslagta

elevers tillhörigheter mm.

- Möjlighet att läsa upp betyg som man har godkänt i på komvux avskaffas.

Dyrare bostäder

- Indraget statligt stöd till byggande av hyresrätter.
- Som en konsekvens av detta: Höjda hyror, särskilt för nybyggda hyresrätter (månadskostnaden för en tvåa kommer att öka med ca. 1375 kr till dryga 6000 kr/mån).
- Man avskaffar stöd för bygget av studentbostäder.
- Påtryckningar för att omvandla hyresrätter till bostadsrätter. Borgerliga kommunmajoriteter pressar hyresgäster att köpa sin bostad för att få dem att stå för renoveringskostnader som kommunen annars skulle betala.
- Det blir som en konsekvens av borgarnas politik mycket svårare, särskilt för ungdomar ur arbetarklassen att få en egen bostad.

Skattesänkningar för de rika

- Förmögenhetsskatten (för miljonärer) ska avskaffas.
- Man avskaffar fastighetsskatten så att det blir billigare att vara villaägare (de kommer att kunna spara 20 – 30 000 kr per år). Medel- och överklassreform.
- Skattesänkningar gynnar tydligt och ensidigt de rika. En genomsnittlig arbetare får över omkring 500 kr efter lön, vilket äts upp av höjda avgifter för fack och A-kassa, sjukvårdsförsäkring osv. Borgarna ger med ena handen och tar med den andra.

Massprivatiseringar

- Massprivatisering av statligt ägda

företag. 53 av 55 företag ska säljas. Så betalas skattesänkningarna för de rika.

- Avskaffande av stopplagen inom sjukvården. Utveckling mot fullständigt privatiserad vård. Utförsäljning av offentlig sektor står på dagordningen.

Andra attacker

- Kollektivtrafiken i Stockholm angrips
- I Stockholm höjs priserna på kollektivtrafiken och zonsystemet återinförs, kostnadshöjningar blir det för de som bor i ytterförorterna. En resa kommer att kunna kosta 80 kr efter månadskiftet mars-april. Måndaskortet blir dyrare i steg.
- Elever måste bo mer än 6 km från skolan för att få SL-kort. Skolborgarrådet och folkpartisten Lotta Edholm kommenterade beslutet: ”De som bor närmare får väl cykla eller köpa sina kort själva.”

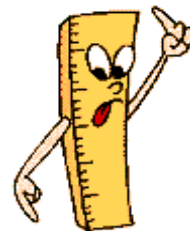
Imperialistpolitik

- Regeringen förbereder svensk militär på att delta i imperialistiska uppdrag. Ny insatsstyrka på gång.
- Möjligheten till övervakning ökar. Detta motiveras med hotet från ”terrorister”. Säkerhetstjänsten ska nu kunna avlyssna allas telefonsamtal och läsa allas epost. Storebrorssamhället är här.

Detta är ett urval av allt som väntar om borgarna får som dom vill. Det är dags sätta ned foten!

Rätt barn på rätt plats!

Passar du in i Björklunds och Lejonborgs klasskola?

I skolan får vi en ofta tillrättalagd historieundervisning och en samhällsvetenskap som predikar den borgerliga parlamentariska demokratins och det kapitalistiska systemets överlägsenhet. Det handlar inte sällan om ren indoktrinering. De stalinistiska diktaturerna, som på inget vis var vare sig socialistiska eller kommunistiska, jämföras med ”kommunism” och deras exempel tas som intäkt på att socialismen och kommunismen är dömd att misslyckas. Svenskt Näringsliv inbjuds ofta till skolor för att hålla föreläsningar om nyföretagande men vi får inte veta värst mycket om fackliga rättigheter eller varför det är viktigt att organisera sig som arbetare. Har LO varit på din skola? Nähä. Är din rektor också folkpartist eller moderat?

En klassortersapparat

Skolan fungerar under kapitalismen som en sorts klassortersapparat. Skolans funktion, utöver att vara en plats för ”bildning och utveckling”, syftar till att förbereda barn och ungdom för det samhälle de växer upp i. Skolans auktoritära hierarkiska struktur, med nästan obegränsad makt för lärarna och alla löjliga förmyndarregler som lär eleverna att veta sin plats, är i mångt och mycket en spegel av de odemokratiska förhållanden

som råder på den kapitalistiska arbetsmarknaden överhuvudtaget. Skolan förbereder oss på så sätt inför denna värld, och gör det med råge. Elevorganisationen, som är ett fackförbund för elever, har benämnt skolan som Sveriges värsta arbetsplats.

Konspiration??!

Att skolan sorterar och förbereder oss på olika roller är inte en stor konspiration. Det återspeglar hur det kapitalistiska samhället ser ut överhuvudtaget. Barn från familjer där föräldrar har akademisk bakgrund eller en hög samhällsposition har allmänt högre förväntningar på sig. De medelklassvärderingar som lärs ut i skolan stämmer oftare överens med värderingarna i hemmet, vilket underlättar anpassningen. Barn från arbetarfamiljer har sällan den akademiska uppbackningen i hemmet. De klasslösa värderingar som skolan allmänt lär ut speglar mer sällan den verklighet, de sociala förhållanden som ens familj lever i. Arbetarbarnen förfråmligas på så sätt i högre grad i förhållande till skolans värderingar och normer. Ett tydligt exempel på att sådana faktorer som klass spelar en stor roll är den s.k. ”sociala snedrekryteringen” till landets högskolor och universitet. Enligt en utredning från SCB (”Social bakgrund bland högskolenybor-

jure”, 2006) har bara en av sju studenter arbetarbakgrund. På arkitekt-, journalist- och psykologlinjen har bara en av tio studenter arbetarbakgrund. Ekonomiska överväganden spelar roll. Ungdomar med arbetarbakgrund är mer försiktiga och är i lägre grad beredda att ta studielån.

Borgarnas skolpolitik

Så, vad säger borgarna om skolpolitiken? Borgarna erkänner faktiskt snedfördelningen och skolans funktion som utslagingsmekanism. Folkpartiet vurmar uttryckligen för arbetarbarnen på sin hemsida. Men lösningarna från skolministrar Björklund och Lejonborg handlar inte så förvånande om mer disciplin och bestraffning än om verkliga satsningar på att t.ex. minska klasserna. Jan Björklund hatar för övrigt elevinflytande och vill lägga ner alla möjligheter för elever att vara med och besluta om skolans utformning. Skolan ses som ett privat företag. Rektorns ord skall alltså vara lag och elever ska inte inbillas att de har något att säga till om.

Borgarna har börjat med att försöka förändra i skollagen så att mobbare ska kunna flyttas från en skola till en annan. Problemet med mobbning tycks ses som ett individuellt problem hos en-

skilda elever. Blir barn mobbare av någon naturens lag? Man kan nästan tro det när man läser borgarnas förslag i all sin ensidighet. "Vad ska vi göra? Flytta på problemet!" Vidare ska lärare ges rätten att beslagta "föremål" som stör verksamheten eller kan utgöra "en fara för säkerheten". Utrymme för godtyckligt maktmissbruk diskuteras överhuvudtaget inte. Är huvudbonad (keps eller sjal) att betrakta som "störande föremål"? Ska man kanske införa säkerhetskontroller i klassrummet liknande den som passagerare tvingas genomgå på flygplatser? Kroppsvisitering? Det sjukaste förslaget, det om vett-o-etikett-betyg, föll sedan skolverket fastslog att förslaget är olagligt. Det godtyckliga inslaget, där lärare får makten att också i ett särskilt betyg bestraffa elevens uppförande, var tydligen lite väl mycket. Kanske tycker skolverket att förslaget om ett nytt betygssystem är tillräckligt godtyckligt.

Betygshets!

Omdömesbetyg och nationella prov redan från första klass är vad som gäller. Den som har det svårt i skolan ska få veta sin plats så tidigt som möjligt. Detta ska enligt Jan Björklund och Lars Leijonborg leda till att de arbetarbarn som har det svårt ska få hjälp tidigare. Men problemet ligger inte i att avsaknaden av betyg i grundskolan osynliggör enskilda elevers problem. Det handlar snarare om att alltför få lärare finns tillgängliga i förhållande till elevernas antal. Det har fackföreningen Lärarförbundet påpekat otaliga gånger. Dom borde veta. I en vanlig kommunal grundskola är klasser med

upp till 30 barn i varje klassrum en vanlig företeelse.

Nedskärningar

Gymnasieskolan ska också om borgarna får som de vill bli mer delad kring teoretiska och praktiska inriktningar. I praktiken betyder det att arbetarbarn kommer att uppmuntras att välja yrkesinriktad, men ej högskoleförberedande, utbildning på ett tidigare stadium. Ett lätt val för den som är skoltrött? Kanske, kanske inte. Skulle man få för sig att välja om senare i livet, eller bara vill läsa upp sina betyg för att kunna söka den utbildning man sukter efter, så får man tänka om. Borgarna är nämligen i full färd med att avskaffa möjligheten att läsa upp sina betyg på komvux. Man har lanserat omfattande nedskärningar i form

av avskaffandet av lärartjänster. "Vet din plats" är det klara budskapet.

Skolan och arbetsmarknaden

För att förstå innebörden av borgarnas skolpolitik så måste man förstå denna som en del av borgarnas arbetsmarknadspolitik över huvudtaget. I denna ingår att, bl.a. genom att dra åt tumskrubarna för de arbetslösa och underminera facket styrka, pressa fram mer arbetare som är beredda att ta skitjobb för skitlöner. Arbetslösa, och även arbetarbarnen i skolan, ska veta sin plats (inte sina rättigheter!) och förberedas för sin roll i den kapitalistiska produktionen. Kampen mot borgarnas skolpolitik måste därför gå hand i hand med kampen mot deras arbetarfientliga politik!

REVOLUTION säger:

- Nej till betygshetsen. Avskaffa betygssystemet.
- Nej till införandet av disciplinära åtgärder.
- Rusta upp skolan och utöka lärartätheten.
- Slå tillbaka attackerna på elevers inflytande. För strejkrätt för elever. För demokratiskt elev-, lärar- och föräldrastyre i skolan.

Lars Leijonborg och Jan Björklund är inga vänner av arbetarbarnen!

Reinfeldt ser dig

Säkerhetspolisen

Borgarna vill övervaka oss!

Om man har rent mjöl i påsen har man inget att oroa sig för, brukar det heta när det argumenteras för mer övervakning och kontroll. Nu har borgarna kommit med ett nytt förslag: Polisens rätt att övervaka, kontrollera och förfölja oss ska utökas ännu mer, och all elektronisk kommunikation över Sveriges gränser ska spelas in och analyseras. Ytligt sätt handlar det om att bekämpa kriminalitet och "terrorism". Men vi kommunister har all anledning att göra motstånd mot det nya kontrollsamhället.

Nytt övervakningsförslag

Redan under socialdemokraterna och Bodström fick polisen flera nya befogenheter att avlyssna och kontrollera. Men det nya förslaget, som egentligen är ett återanvänt sosseförslag, går ännu längre. Försvarsminister Mikael Odenberg vill att alla SMS, telefonsamtal och e-mail som går över Sveriges gränser ska kunna avlyssnas av Försvaret. Allt ska kontrolleras, och det som innehåller vissa nyckelord ska undersökas speciellt. Även om detta förslag inte går igenom i sin ursprungliga form kan man räkna med att övervakningen ökar.

Neutral övervakning?

Problemet med "rent mjöl i påsen"-argumentet är att det utgår från att övervakaren, i det här fallet den svenska staten, skulle vara opartisk och agera för allas bästa. Verkligheten ser annorlunda ut.

Staten är inte "vår", utan borgarnas. Oavsett om det är socialdemokrater eller moderater i regeringen så tas alla viktiga beslut hos företagen,

bortom politikernas och framför allt arbetarnas kontroll. Därför blir också övervakningen något som används för att överklassen ska kunna kontrollera oss. Under 1900-talets början svartlistades arbetare som strejkade och vägrades jobb. På 40-talet övervakades och förbjöds kommunisternas propaganda. Från 1960-talets vänsteruppsving och framåt övervakade SÄPO och IB, med socialdemokraternas tillåtelse, kommunisters telefoner, möteslokaler och demonstrationer, och kända kommunister vägrades ibland jobb. Alla som är politiskt aktiva idag känner till hur poliser och nazister filmar, fotar och registrerar deltagare i t.ex. antifascistiska demonstrationer.

Övervakningen visar att den borgerliga "demokrati" som alla politiker hyllar egentligen bara är demokrati för de rika. För så fort arbetare eller ungdomar vill protestera och förändra, och på allvar hotar kapitalismens "stabilitet", så

glöms det där om "yttrandefrihet" eller "personlig integritet" bort.

"Kriget mot terrorismen"

Nu motiveras alla åtgärder för att stärka den borgerliga staten med "anti-terrorism". Kamp mot terrorister är också vad Odenberg motiverar sitt förslag med. Men vill inte socialister också bekämpa terrorism och brottslighet? Jo, självklart. Vi är motståndare till terroraktioner mot civila, och vet att brottslighet oftast slår hårdast mot just arbetarfamiljer.

Men borgarnas prat om "terrorism" handlar om något helt annat. "Terrorism" kan vara stöd till motståndskampen mot den amerikanska ockupationen av Irak, eller den palestinska Intifadan. Eller så används det som en svepande beskrivning på dem som kämpar för demokratiska eller nationella rättigheter i regimer som Turkiet, Kina eller Ryssland.

Öppnar Reinfeldt din post??!

Säkert kan ökad övervakning stoppa en och annan reaktionär terrorist. Men frågan är om vi vill ge den borgerliga staten, som alltid tjänar kapitalisterna och storföretagen, sådana befogenheter. Tanken på om t.ex. en framtida sverigedemokratisk regering fick tillgång till informationen som insamlats är en mardröm. Och även om åtgärderna kan fånga in enskilda "äkta brottslingar" gör samtidigt borgarnas krig och förtryck hela tiden att de som förespråkar terror får nya anhängare.

Om man verkligen vill förhindra brottslighet och terrorism måste ockupationerna av Irak och Afghanistan upphöra. Fattigdomen, rasismen och de globala orättvisorna måste stoppas. En sådan kamp ställer sig revolutionärer i fronten för. Men det skulle innebära att man satte punkt för imperialismen en gång för alla. Och det kommer borgarna aldrig att gå med på.

Kamp mot kontrollsamhället!

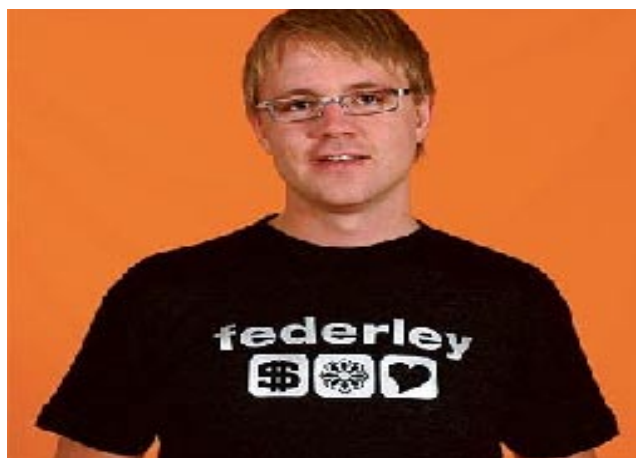
Om förslaget om övervakning går igenom är det detta vi måste säga. Och vi måste göra motstånd – på

alla sätt försvåra och förstöra övervakningen. Om underrättelsetjänsten till exempel kontrollerar alla mail med vissa ord i kan människor världen över inkludera dessa ord i vartenda mail som skickas, och på så sätt överbelasta systemet.

Som vi visat gynnar kontrollsamhället bara de rika, och används som ursäkt för att förfölja de som kämpar mot imperialismen, och mot unga, arbetare och invandrare. En sann kamp mot brottslighet och terrorism är en revolutionär, socialistisk kamp.

**Per Håkansson,
REVOLUTION Dalarna**

Månadens borgarslyngel: **Fredrik Federley**

Fredrik Federley, ordförande för Centerpartiets Ungdomsförbund, är en representant för den mer aggressivt antifackliga högern. I valkampanjen sade han bl.a. att han tyckte att facket borde avskaffas. Anställningstrygghet är, inte så förvånande, något för Federley. Den bör enligt honom inte bara avskaffas för ungdomar under 26 (vilket den franska regeringen försökte göra våren 2006) utan för alla arbetare överhuvudtaget. I samband med den konflikt som bröt ut i vintras sedan LO satt en salladsrestaurang i Göteborg i blockad då ägaren vägrar skriva under ett kollektivavtal, har Federley återigen visat vilken oförtröttlig förkämpe för borgarna han är. På sin blogg har han manat restaurangägarna: "Säg upp era kollektivavtal! Ge moteld och låt er inte hunsas. Riv kollektivavtalen och skriv egna avtal med er personal utan fackliga piskor över personal och företagsledning."

Att notera är att Federley vänder på steken. Det är företagarna som är de förtryckta och förtrampade. Det är arbetarrörelsen och särskilt facket som är skurkaktiga och allmänt vidriga. Sanningen om sakens tillstånd kanske skulle kunna få Federley att ändra sig? Eller vad sägs om följande: Inom krog- och hotellsvängen, arbetsgivarnas "Vilda Västern", finns de lägsta snittlönerna på den svenska arbetsmarknaden (ca 15 000 kr i månaden för heltidsarbe-

tande). Svartjobb som ett sätt att dryga ut lönen är mycket utbrett. Arbetarna, som i nio fall av tio är ungdomar, kvinnor eller invandrare, har ofta en otrygg ekonomisk situation. Av de anställda går en av fyra arbetslös någon del av året. Självfallet skulle dessa arbetare tjäna både individuellt och som kollektiv på högre anställningstrygghet, bättre minimilöner, lagstadgad semesterersättning och reglerade arbetstider. Federley struntar dock i denna sida av verkligheten och fortsätter sin arbetarfientliga kamp. Den här bakåtvända logiken är utmärkande för Federley även i andra frågor. Förra året skänkte han en summa pengar till den rasistiska apartheidstaten Israels armé. Att denna stat dagligen terroriserar palestinierna på de ockuperade områdena, eller tar sig rätten att bomba sönder sina grannländer, kommer inte Federley. Israel är ju "demokratiskt" till skillnad från "skurkstaterna" i dess omgivning, konstaterade han i en artikel i Expressen förra året. Vi vill därför ta tillfället i akt och varna för – ja, just det – månadens borgarslyngel!

Folkpartiet -

Det går snart inte en dag utan att företrädare för Folkpartiet ger ännu ett bevis på att liberalismens företrädare numera är reaktionens spjutspets. Övriga borgerliga partier har inte gått till vänster, men fp har under Leijonborgs tid som partiledare glidit allt längre åt höger. Partiet är ännu inte öppet rasistiskt som Danskt Folkeparti, men många av partiets förslag är helt i linje med den rasistiska och antimuslimska våg som sköljer över Europa.

I södra Stockholm har nu flera stadsdelsnämnder fått en ordförande som är folkpartist. I Liljeholmen-Hägersten är nu en kurdisk före detta vänsterradikal som blivit folkpartist ny ordförande. I det etniskt mycket blandade Skärholmen har en folkpartistisk skolman tagit över som ordförande i stadsdelsnämnden.

Men det är i Skåne som folkpartisterna utmärker sig mest. Hittills, är det kanske bäst att tillfoga. Liberala kommunalpolitiker tävlar med den reaktionära opinion som i Skåne organiseras av Sverigedemokraterna och lokala rasistpartier. För inte länge sedan förordade en folkpartistisk dam från Malmö att skolelever bara ska få tala svenska i klassrummet. Bakom förslaget, som avvisades av den s-dominerade majoriteten i Malmö, låg inte någon omsorg om att öka kunskaperna i svenska. I stället är det så kallade ordningsproblem som motiverar förslaget. Om läraren inte förstår allt som eleverna säger, hur ska läraren då kunna hålla ordning i klassrummet?

Det dröjde inte länge innan det visade sig att folkpartister och andra redan genomfört ett liknande förslag i Landskrona på Gustav Adolf-skolan. De ordningsproblem som avslöjades kring årsskiftet och som resulterade i att 28 elever avstängdes har pågått en längre tid. Förbudet att tala annat än svenska i skolan motiveras även här utifrån ordningens upprätthållande. Det påstås att elever hotar varandra på andra språk

några lärare som talar något annat språk än svenska. En lösning på problem med hot på olika språk är givetvis att se till att lärarkåren någorlunda motsvarar sammansättningen bland eleverna. Lärare med till exempel bosnisk eller albansk bakgrund skulle kunna gripa in och räta ut besvärliga och hotfulla situationer.

I stället införde skolan förbud mot andra språk, vilket naturligtvis motiverades utifrån elevernas bästa. Samma argument användes för inte så många decennier sedan för att förbjuda barnen i Torne-dalen att tala sin variant av finska.

De akuta problemen i Gustav Vasa-skolan i mitten av januari - när smällare kastas inne i skolan - behandlas - om man ska gå efter medias rapportering - enbart som ett ordningsproblem. Ingen av de ledande politikerna i Landskrona tycks komma på tanken att problemen kan ha med skolmyndigheternas inställning till elever med annat modersmål att göra. En folkpartistisk politiker från staden uttalade sig till och med i radio och hävdade att problemen inte gick att lösa om inte "andra människor" flyttar till Landskrona.

Nu uppdragas ännu ett exempel på att relationerna mellan många ungdomar i Landskrona och myndigheterna präglas av starka motsättningar. Myndigheternas svar är alltid mer repression. Det handlar nu om en konsert 2006 där rap-duon Emilush & Caustic uppträdde i Landskrona. I en av texterna heter det att "alla

än svenska. Om eleverna måste tala svenska, för så tycks logiken vara bakom förbudet, kommer de som hotar att avslöja sig.

Det finns flera slutsatser man kan dra om tillståndet i skolorna i Landskrona. Det förefaller exempelvis inte finnas

reaktionens spjutspets

i Landskrona hatar poliser" och att "vi ska starta krig mot snuten". Duon anmäldes av poliser som var närvarande vid konserten och rättegång väntar.

Nu är det bara att invänta nästa folkpartist som ställer sig upp och säger att det är rapparnas fel att det är problem i skolorna och att ungdomar inte älskar polisen. Det är ju ett välkänt argument i andra västeuropeiska länder. Den franske inrikesministern Sarkozy - högerns kandidat i vårens presidentval - ville under kravallerna hösten 2005 rensa franska förorter med tryckluftsspruta för att få bort allt slödder som lyssnar på rapparna.

Folkpartiet talar ofta om att vi ska närma oss Europa och bli en del av EU:s kärna. Leijonborg, Björklund, Sabuni, Rojas och alla de andra förespråkarna för en gammal kadaverdisciplin i skolan och på gator och torg är nu på väg att inordna sig i kören av reaktionära röster i EU som förespråkar hårdare tag mot muslimer, ungdomar och andra uppstudsiga delar av befolkningen. Assimilera er eller stick, är budskapet. Invandrare är per definition ett problem. Om skolan i Landskrona inte klarar av

Emilush & Caustic, rappare som polisanmäls - av polisen.

sitt uppdrag, då är det elevernas fel - men märk väl, inte alla elevers fel, utan bara vissa som råkar ha ett annat moders-mål..

Ännu så länge finns det myndigheter som bromsar de mest vildsinta förslagen från folkpartister. Skolverket har konstaterat att förbud mot andra språk än svenska i skolan inte är förenligt med lagar och regler. Inte heller får man förbjuda elever att ha huvudduk - som en skola i Umeå försökte göra. Men hur länge

håller den fördämningen?

För att skydda skolan från alla reaktionära folkpartister måste arbetarrörelsens och elevernas organisationer organisera motstånd mot den rasistiska offensiv som gömmer sig bakom deras snack om ordningsproblem. Det stora problemet för den svenska skolan är bristande resurser och alla folkpartistiska politiker, från Björklund och nedåt, som tagit entreprenad på skolfrågor - inte eleverna.

P.O. Mattsson (sympatisör)

www.worldrevolution.info

Marxismen & kvinnoförtrycket

Att kvinnor är förtryckta kan knappast ifrågasättas. Kvinnors arbete värderas lägre än mäns, hon får ofta sämre anställningsvillkor, förväntas utföra en större del av hushållsarbetet och utsätts i högre grad för sexualiserat våld. Se rutan här intill för lite statistik om du tvivlar. Varför förtrycks kvinnor i samhället? Det är en viktig fråga. För om vi inte kan förklara varför kvinnoförtrycket finns, hur ska vi då kunna kämpa för att avskaffa det?

Ytterst kan det se ut som om kvinnoförtrycket först och främst upprätthålls genom de olika normer och attityder som nedvärderar kvinnan och dömer henne till att vara i första hand en könsvarelse. Den sexistiska ideologi, alltså den föreställningsvärld som dömer ut kvinnan som underlägsen mannen (vilket kommer till uttryck i kultur, i religion och i politik), spelar onekligen en avgörande roll i att befästa kvinnors underordning i samhället. Men att kvinnoförtrycket ännu består beror inte bara på seglivade myter. Motsatta idéer om jämlikhet och kvinnofrigörelse är trots allt inte helt nya dom heller, så man kan ju undra varför inte dessa vunnit större inflytande med tidens gång än som är fallet. Det är, som vi ska se, inte bara bristen på upplysning eller spridning av ett jämlikhetsideal som förklarar kvinnors underordning.

Marxismens syn

I själva verket står den yttersta orsaken till kvinnoförtrycket att finna i att kapitalismen tjänar på dess bevarande. Ytterst kan kvinnans ställning i dagens samhälle förklaras med den ställning hon ges inom familjen. Det är i familjen som den ojämlika arbetsdelningen mellan könen befästs, något som i sin tur påverkar hela samhällets ojämlika arbetsdelning. Hennes förtryck i familjen går i sin tur tillbaka på det kapitalistiska systemets behov av familjen för att säkra reproduktionen av arbetet. Vad betyder då detta? Jo, kapitalismen, precis som alla mänskliga samhällen, har ett behov av att frambringa nya generationer. Om kapitalismen ska kunna utvecklas behövs självfallet nya friska arbetare som producerar mervärde för kapitalisterna. För "produktionen" av dessa arbetare, och dessutom för försörjning och omvårdnaden av även de äldre arbetarna, behöver kapitalismen den borgerliga kärnfamiljen.

Anledningen till detta är för det första att det inte går att omvandla hushållsarbetet och uppfostran (s.k. reproduktivt arbete) till ett arbete som ger direkta vinster åt kapitalisterna (s.k. produktivt arbete). Om samhället skulle ta ansvaret för detta, genom åtgärder som kollektiv bispisning och uppfostran av barnen, skulle pengarna behöva tas någonstans ifrån.

Men kapitalismen är ett krisdrabbat ekonomiskt system och kapitalisterna är därmed ytterst ovilliga att betala för sådana långsiktiga helhetslösningar. Då är det billigare att dumpa detta ekonomiska ansvar på arbetarklassen. Detta är skälet till att kapitalismen ideligen underblåser gamla sexistiska och kvinnofientliga värderingar som ser den nuvarande familjen med man och kvinna som "evig", och som beskriver den ojämlika arbetsdelningen mellan könen som "naturlig", ja rent av "biologiskt betingad".

Sedan kommer det till saken att kapitalismen självklart tjänar massvis på att kvinnor har lägre löner och sämre anställningsförhållanden, vilket följer av att hennes arbete betraktas som mindre värdefullt än mannens. Ett praktexempel på det i Sverige är den offentliga sektorn, där flertalet lågavlönade kvinnoyrken finns. Ett annat är monotona och slitsamma arbeten inom servicesektorn, såsom städjobb. Enskilda kapitalister motiverar ofta lägre löner och sämre anställningsvillkor för kvinnor med att hon ändå kan förväntas få barn och därmed försvinna från arbetet, eller att hon har en man som antagligen har högre lön och delvis kan försörja henne.

Kapitalismen är alltså den yttersta orsaken till kvinnoförtrycket, sexismen till trots.

Betyder det då exempelvis att män går fria från ansvar? Nej. Självfallet betyder det system som baserar sig på kvinnors underordning att män som grupp ges privilegier på kvinnors bekostnad. Men dessa privilegier är relativa och dess betydelse ser olika ut med avseende på klasstillhörighet. En man inom arbetarklassen kan sägas vinna kortsiktiga fördelar av kvinnoförtrycket. Och många män inom arbetarklassen förtrycker kvinnor och agerar sexistiskt. Men i grund och botten förlorar samtidigt även den arbetande mannen på detta då denne, även han förtryckt av det kapitalistiska systemet, har allt att vinna på att alliera sig med kvinnors kamp för sin frigörelse. Utan kvinnokamp, i slutändan ingen

klasskamp. Den arbetarman som misshandlar kvinnor eller agerar sexistiskt är inte bara en sexist, han är dessutom att betrakta som en strejkbrytare, ett hinder i kampen, som måste sättas på plats.

Krossa kvinnoförtrycket – krossa kapitalismen!

Sammanfattningsvis: kvinnoförtrycket kan inte avskaffas utan att vi också avskaffar kapitalismen. Bara ett socialistiskt samhälle skulle kunna lägga grunden för ett samhälle med verklig jämlikhet mellan könen, och då inte bara i formell mening (t.ex. i lagstiftning) utan också genom den förtryckande könsarbetsdelningens avskaffande och undanröjandet av de verkliga hinder som ligger i vägen för frigörelse.

Detta skulle dra undan grunden för, och assistera, kampen mot sexismen. Allt detta får däremot inte läsas som om vi kan vänta med kvinnokampen tills det socialistiska samhället har infunnit sig. Tvärtom är det alla socialisters plikt, och det gäller i högsta grad män, att kompromisslöst bekämpa och avslöja varje yttring av sexism i vår omgivning och i vänstern och arbetarrörelsen. Bara så kan vi bygga en rörelse där kvinnor känner att de kan delta på samma villkor som män. Kvinnokampen är nödvändig för klasskampen, den senare kan inte segra utan arbetarkvinnornas aktiva stöd och deltagande i dess yttersta front.

Rosa X

Fakta om kvinnoförtrycket

I Sverige:

Kvinnor har 80 procent av mannens lön. Hennes anställningsvillkor är sämre än mäns och hon jobbar i mycket högre grad deltid (33 procent av kvinnorna mot 9 procent av männen). Kvinnor utför en större del av det obetalda hushållsarbetet i familjen: kvinnor med småbarn utför 43 timmars hushållsarbete mot mannens 27 timmar. Föräldraledigheten fördelas så att det nästan alltid är hon som får vara hemma från arbetet och ta huvudansvaret för barn och hushåll. Män tar bara ut omkring 17 procent av de berättigade dagarna och skjuter över återstående dagar på mamman. Kvinnor utsätts i högre grad än män för sexuella trakasserier och sexuellt våld. Bland tjejer mellan 18 och 26 år uppgav hela 37 procent att de blivit utsatta för sexuella trakasserier under det senaste året i en undersökning.

I världen:

Kvinnor utgör nästan hälften av världens befolkning, utför två tredjedelar av världens arbete, tjänar tio procent av världens inkomster och äger en procent av världens egendom. Det systematiska kvinnoförtrycket är alltså väl dokumenterat.

Ingen klasskamp utan kvinnokamp!!!

Rapport från Irland:

Kyrkans makt över kvinnors kroppar

Irland är det land i Europa som har de mest restriktiva abortlagarna. Men aborträtten hotas nu även i länder som Polen, Malta och Portugal där man håller på att ta avgörande beslut i frågan. I Nicaragua, där abort sedan tidigare varit förbjudet, har man låtit införa ännu strängare lagar och förbjuder nu gravida kvinnor att göra abort trots att graviditeten kan utmana kvinnans hälsa eller där graviditeten uppkommit efter våldtäkt.

I Irland ser situationen lite annorlunda ut sedan 1992 då lagen ändrades. Numera får irländska kvinnor åka utomlands för att göra abort. Lagen ändrades som ett resultat av de stora påtryckningar som kom av "Case X", där en 14-årig flickas föräldrar riskerade åtal efter att de tagit med flickan till England för att abortera det foster som kommit till som ett resultat av en våldtäkt. De populistiska politikerna ändrade lagen, men många problem kvarstår med de kvarvarande restriktionerna. Undersökningar visar att många irländska kvinnor faktiskt gör abort. Ca 6 000 irländska kvinnor åker till Storbritannien varje år för att kunna göra abort medan andra åker till Ne-

derländerna, Spanien eller Frankrike där det är billigare att göra ingreppet. Dessa kvinnor är dock tvingade till att betala för resa, boende och själva aborten samt ta ledigt från sitt arbete.

Enligt en undersökning gjord av Crisis Pregnancy Agency om sexuell hälsa tycker 60% av befolkningen att abort är acceptabelt under vissa omständigheter. Anledningen till den restriktiva abortlagen är att den katolska kyrkan har ett stort inflytande i landets politik. Kyrkans moralism avspeglas inte bara i de begränsade aborträttigheterna, utan landet har även högre skatter på preventivmedel och graviditetstest, som ju hjälper till att skydda mot graviditet. Sexualkunskapen i skolan är i de allra flesta fall obefintlig eftersom den stora majoriteten skolor drivs av den katolska kyrkan. För många är den enda information om graviditet och abort i skolan en film vid namn "the Silent Scream", som är anti-abort.

Allra hårdast slår dessa lagar mot arbetarklassens kvinnor, som inte har samma möjligheter att få ledighet och pengar till att åka utomlands för att göra en abort. Frågan handlar

inte bara om kvinnofientlig lag som begränsar kvinnor från att bestämma över sina egna kroppar, utan måste också ses ur ett klassperspektiv, och kravet på fri abort måste därför drivas tillsammans med andra krav på arbetarklassens kvinnors frigörelse. Dagiskostnaderna i Irland är mycket höga, vilket begränsar många kvinnors möjligheter till en egen inkomst. Även kravet på en bättre sjukvård och jämlika löner måste föras fram.

Som marxister kräver vi att alla kvinnor ska ha rätt till abort om de så önskar. Vår uppfattning är att fostret inte är någon egen individ utan blir det efter födseln i sin relation till samhället och dess människor. Vi tror att kvinnans rätt till att bestämma över sin kropp är en av grundstenarna i ett samhälle där män och kvinnor är jämställda, men vi tror samtidigt inte att detta mål är möjligt att nå fullt ut under kapitalismen. Kampen för kvinnans frigörelse måste gå hand i hand med kampen mot kapitalismen och för en socialistisk revolution, endast då kan hon i egenskap som kvinna och arbeterska blir fri från förtryck.

Gerda, REVOLUTION Dublin

REVOLUTION i Salem 2006

Inga fascister på våra gator!

Nazistiska organisationer försöker bygga upp en kamprörelse som syftar till att krossa arbetarrörelsen och alla de demokratiska rättigheter den tillkämpat sig. De känner nu medvind efter Sverigedemokraternas framgångar. Med sitt rasistiska gift försöker de splittra arbetarklassen. I denna mening går rasister och nazister ytterst borgarklassens ärenden.

Det är dags att sätta ned foten! REVOLUTION verkar för att sätta stopp för nazisterna var de än visar sig. Vi erkänner ingen rätt för nazisterna att sprida sitt rasistiska gift. Inte en gata åt nazisterna!

Brev från Mario till REVOLUTION:s läsare

Jag heter Mario och jag är 24 år gammal. Jag har redan spenderat 6 år i fängelse. För sex år sedan åkte jag buss med min mamma och min bror. En nazist attackerade min bror. Jag försvarade honom och sedan dog nazisten på sjukhuset. Före denna händelse hade jag och min bror blivit överfallna av nazister sex gånger. Jag dömdes till 10 års fängelse för mord. Nu sitter jag i fängelse i en stad som heter Ilava.

Mario Bango Slovakien

När NATO bombade Jugoslavien 1999 deltog vi i protester mot kriget framför amerikanska ambassaden. Vi blev medlemmar i Socialistisk Ungdom inom slovakiska kommunistpartiet. Vi kände ett behov av att organisera antifascistiskt motstånd i Bratislava (Slovariens huvudstad) då den nazistiska rörelsen är mycket stark och åtnjuter mycket stöd här.

Vi är romer. Romer är ofta måltavlor för nazistiska attacker. Och kampen mot nazister går inte att separera från kampen mot kapitalismen. Jag kommer från en mycket fattig familj och vi känner hela tiden av socialt förtryck. När fattigdomen ökar så skyller nazisterna alla sociala problem på nationella minoriteter. Och dom döljer roten till problemet. Regeringen representerar en liten minoritet av kapitalister. Tyvärr är den revolutionära rörelsen i Slovakien mycket svag. Anledningen är stalinismen. Vi hade en dispyt i Socialistisk Ungdom eftersom vi inte höll med om deras otillräckliga program. Vi behöver revolutionära perspektiv, inte ett system med stalinistisk byråkrati. När kapitalismen dödar människor med hunger och svält så dödar stalinismen människor med brist på frihet. Därför lämnade vi Socialistisk Ungdom och slovakiska kommunistpartiet. Socialismen, som jag föreställer mig den, be-

tyder frigörelse från fattigdom. Bättre sociala villkor för arbetare. Det betyder rätten till bra bostäder och anständiga löner. Gratis hälsovård och fri utbildning. Ingen regering av rika män eller en regering bestående av "kamrater kapitalister" i röda uniformer, utan en arbetarregering baserad på arbetarråd. Regeringen måste finnas i fabrikena och på arbetsplatserna, inte i styrelserum. Socialismen måste vara en internationell gemenskap med jämlikhet för alla nationer och etniska grupper. Frigörelse för kvinnor. En socialism i världsskala. Så tänker jag.

Trots att jag sitter i fängelse har jag kontakt med Förbundet för Femte Internationalen och REVOLUTION. Jag brevväxlar med kamrater i Sverige, England, Tjeckien, Tyskland och Australien. De skriver till mig och berättar om deras arbete i rörelsen. Här har jag tid för att tänka och läsa. När jag kommer ut i frihet igen kommer jag att gå med i kampen mot nazism och kapitalism. Vi måste samordna det antifascistiska motståndet i våra distrikt för att skapa fria gator. Jag kommer också att engagera mig i arbetarnas klasskamp, för socialism och för arbetarråd. Om ni tycker som jag, (trots att jag är en brottsling! :-), så gå med oss. Res er och kämpa för era rättigheter!!

Marios fall

Mario är uppvuxen i en fattig romsk familj i Bratislava. Han och hans bror, Eduard, engagerade sig tidigt i den slovakiska vänstern. De har arbetat med antifascism och deltagit i arbetarprotester. År 2000 deltog de i protesterna mot IMF:s toppmöte i Prag. Mario är en politisk förkämpe för en av de i särklass mest förtryckta etniska grupperna i Europa.

Den 10 mars år 2001, när Mario var 18 år gammal, befann han sig tillsammans med sin bror och mor på en buss. En nazist, Slamka, angrep då familjen. Först verbalt: Slamka anklagade bröderna för att sno andra passagerares plånböcker. Då familjen gick av bussen följde Slamka efter och attackerade Marios bror fysiskt. Mario drog då sin kniv och försvarade sin bror. Under stridens gång höggs angriparen fem gånger innan han föll till marken.

Bröderna ringde omedelbart polis och ambulans. Mario greps omedelbart då polisen anlät. Slamka dog tre veckor senare på sjukhus som ett resultat av läkarslarv. Trots att Slamka var medlem i en nazistisk organisation med kopplingar till fascistorganisationen Combat 18 så gjorde slovakisk media allt vad de kunde för att framställa honom som en god oskyldig medborgare som attackerats av "zigenare". En tyst minut hölls för Slamka i det slovakiska parlamentet. Rasismen genomsyrade även den rättsprocess som sedan följde. Marios försvar förvägrades rätten att ställa frågor till Slamkas föräldrar och vänner om deras sons rasistiska åsikter. De vittnen som kunde ha vittnat till Marios fördel, bl.a. Slamkas lärare, nekades av domaren.

Visa ditt stöd för Mario genom att skriva ett brev till honom!
Adress: Mario Bango, PS41, 019-17, Ilava, Slovakien.

STOPPA OCKUPATIONEN AV IRAK!

Demonstrera mot
ockupationen!
17 mars kl.13.00,
Norra Bantorget
Stockholm

Det går verkligen åt helvete för George Bush i Irak. Efter snart fyra års blodig ockupation står misslyckandet skrivet med stora bokstäver i så gott som varje borgerlig tidning med någon självaktning.

Och det är inte så konstigt. Ockupationen har åsamkat omkring 650 000 irakiernas död genom bl.a. flygbombningar av hela städer och genom raserandet av infrastruktur, vilket lett till bl.a. brist på rent vatten och mediciner. Ockupationen har lett till en humanitär katastrof av förfärande storlek. Inom landet finns över en och en halv miljon flyktingar. Ytterligare närmare två miljoner har flytt till andra länder.

Ockupationens verkliga natur

Hatet mot den amerikanska närvaron är kompakt, en stor majoritet av irakierna vill att USA lämna landet omedelbart och de flesta irakier uttrycker i olika opinionsmätningar öppet sitt stöd för det väpnade motståndet mot ockupationsmakten. Den vreden låter sig lätt förklaras. USA torterar, skändar, våldtar och mördar i Irak. Uppmärksammade fall som det i höstas, då en amerikansk soldat åtalades för att ha våldtagit en ung flicka innan han mördat henne och hennes familj och sedan bränt upp flickans kropp, tillhör kanske de mer bestialiska exemplen på våldet från ockupationsmakten. I själva verket är det ett förvisso extremt exempel som utgör toppen på ett isberg. De amerikanska soldaterna har rätt att skjuta fritt på allt som rör sig och gör det ofta. Mentaliteten bland ockupationstrupperna framgick

tydligt i en film som visar brittiska soldater i staden Basra misshandla irakiska ungdomar i lägre tonåren med sparkar och slag intill medvetlöshet. Förutom det motbjudande i att den soldat som filmade inte kunde hålla sig från att i extas stöna i kapp med misshandeln så var det anmärkningsvärt att ingen av de många soldater som marscherade vid sidan och bevitnade misshandeln tycktes höja på ögonbrynen. Det vittnar om den rasism och avhumanisering som karaktäriserar klimatet i ockupationsarmén, en chauvinism som varit återkommande i alla imperialistiska och koloniala ockupationsarméer. Irak är inget undantag.

Terror mot det irakiska folket

Den statsterrorism som USA utsätter irakierna för vet knappt några gränser. Irak har blivit något av en experimentverkstad för de mest barbariska av vapen. Fosforbomber har exempelvis använts flitigt, bl.a. mot civilbefolk-

ningen när amerikanerna hösten 2004 bombade sönder Falluja, en stad av Malmös storlek. Det är en sorts brandbomb med ett vitt pulver (fosfor) som antänds då det kommer i kontakt med syre. Det fastnar i huden på den drabbade och har en s.k. "napalm-liknande" effekt. Också svenska vapen används flitigt i Irak. Hur många irakiska offer pansarkanonnen Carl Gustaf har skördat vet vi inte, bara att vapnet är mycket populärt bland brittiska och amerikanska trupper. Den brutala tortyren i fångläger som Abu Graib har väl knappast undgått någon. Kollektiv bestraffning - ockupationsstyrkorna stänger ofta av vatten eller el för hela städer i kampen mot motståndsrörelsen - har blivit ett stående inslag i ockupationen. Mycket talar också för att amerikanerna är delaktiga i underblåsandet av sektaristiskt våld mellan sunniter och shiiter. Detta våld, som flera gånger fördömts av ledande representanter för motståndsrö-

relsen, utlöstes som en kampanj på sommaren 2005 efter att CIA-chefen John D. Negroponte rest till Irak. Han sammankallade då f.d. militärer ur den irakiska armén och shiitiska grupper som var lojala med ockupationsmakten för att dra upp planerna. Grupper som systematiskt ägnar sig åt att mörda motståndsmän och folk som överhuvudtaget motsätter sig ockupationen opererar under det irakiska inrikesministeriet, vilket bland annat Amnesty International påtalat. Omkring 40 kroppar återfinns dagligen kring Bagdad som en konsekvens av denna verksamhet. Negroponte var tidigare ambassadör i Honduras på 1980-talet och sysslade där med att beväpna och förse s.k. Contras-grupper med dödslistor för att slå ner sociala rörelser som kämpade mot nyliberalism och fattigdom.

Nederlag på gång?

Alla bedömare som inte är fullständigt bakom flötet är ense om att ockupationen i Irak är ett misslyckande för USA. Över 3000 amerikanska soldater har dött och motståndskampen tycks växa för varje vecka. USA kontrollerar som en konsekvens av dess styrka bara omkring 20 procent av Irak. Den ockupationsvänliga regeringen skulle inte kunna existera en dag utan USA:s skydd. Bush tillhör dock den skara ledande politiker som vägrar att inse det ohållbara i situationen. Ett sårat vilddjur drar sig inte tillbaka självmant, istället blir det ännu farligare. Den logiken gäller också USA-imperialismen. Istället för att dra tillbaka trupperna har Bush börjat skicka nya. Och hota Iran. Men varför? Det har att göra med att Bush, som ytterst är en representant för den amerikanska imperialistiska borgarklassen, helt korrekt anser att ett nederlag vore katastrofalt för USA. Det skulle inspirera motstånd mot USA:s roll som global polis i hela världen. Det skulle kunna bli den tändande gnistan som leder till förlorad kontroll i Mellanöstern

överhuvudtaget. Israels nederlag i kriget mot Hisbollah förra sommaren har tänt en gnista av hopp. De förtryckta massorna har börjat röra på sig. Situationen är nära kokpunkten i länder som Libanon, Jordanien och Egypten. Palestina står delat på gränsen till inbördeskrig mellan de krafter som accepterar Israels ockupationspolitik och de som motsätter sig den. Och i Afghanistan växer det väpnade motståndet mot USA:s och NATO:s ockupationstrupper.

Sejer åt motståndet!

Som socialister verkar REVOLUTION för arbetarklassens sociala frigörelse genom det revolutionära störtandet av kapitalismen. Vi kämpar för kvinnors frigörelse och mot rasism. Vi har förståelse åsikter om olika krafter som idag bekämpar imperialismen. Vi ger inget politiskt stöd till grupper som vill införa religiös lagstiftning eller till nationalisterna som vill bevara ett kapitalistiskt Irak. För en progressiv utgång i kampen i Irak anser vi att arbetarklassen måste ställa sig i spetsen för motståndet och förena kampen mot imperialismen med klasskampen. Att ta ställning i frågan om rätten att göra motstånd, och att erkänna den rätten för de som kämpar här och nu, anser vi dock måste utgöra en avgörande utgångspunkt

i den antiimperialistiska kampen. Den socialist som inte erkänner den rätten kommer aldrig att vinna gehör för sina åsikter i Irak eller i andra länder där folket bekämpar imperialismen. Vårt stöd åt motståndet som sådant är därför ovillkorligt, men inte okritiskt på det politiska planet. Med detta sagt menar REVOLUTION att det är alla socialisters och frihetstörstande människors plikt att verka för USA:s nederlag i Irak och Afghanistan av precis samma skäl som Bush är för USA:s sejer. Ett nederlag skulle innebära ett hårt slag mot det mäktigaste imperium mänskligheten skådat och innebära att alla förtryckta skulle stärkas i sin kamp. Det skulle innebära ett allvarligt bakslag också för Israel, USA:s vakthund i Mellanöstern. Let's bring them down!

Gunnar, REVOLUTION Sthlm

Stoppa G8!

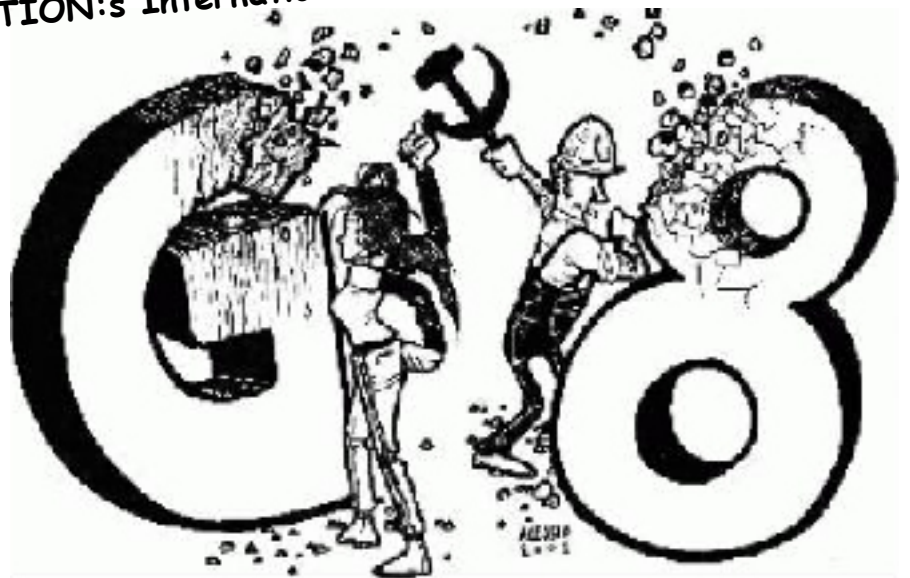
- uttalande från REVOLUTION:s Internationella Råd

På insidan sitter världens mäktigaste politiker och planerar hur de bäst ska kunna exploatera världens arbetare. De planerar för krig, de säljer ut miljön och frossar i den utsugning de försöker att vältra över på folket.

På utsidan finns en värld av motstånd. Fackföreningsaktivister, fattiga bönder, ungdomar, invandrare – människorna som bär den tyngsta bördan i kapitalismens jakt på profiter, som förväntas att offra sig på slagfältet i imperialistiska erövringskrig, men som också i allt högre grad reser motstånd mot den kalla verklighet som globaliseringen innebär – bakom presskonferensens fasader och bakom de falska löftena från världens ledare.

På detta sätt utspelar sig varje G8-konferens. Mellan den 6-8 juni 2007 möts ledare från Canada, Frankrike, Tyskland, Italien, Japan, Ryssland, Storbritannien och USA i Heiligendamm i Tyskland för att fortsätta G8:s historia som väktare av de rikas privilegier. Med den pågående blodiga ockupationen av Irak, hotet från katastrofala klimatförändringar och fortsatt misär för miljarderna människor är det mer angeläget än någonsin att stoppa G8! Det skulle bli en solidaritetshandling med motståndet mot den nyliberala globaliseringsoffensiv som kan beskådas från Oaxaca till Falluja.

G8-toppmötet 2001 i Genua såg 300 000 marschera mot de åtta stormakternas uppdelning av världen. De möttes av brutal repression från den italienska staten – över 400 skadades och demonstranten Carlo Giuliani sköts till döds innan hans kropp blev överkörd av polisbilen i vilken mördaren satt. Men på grund av militansen i protesterna blev detta G8-möte känt för de utsugna och förtrycktas kamp för en bättre värld snarare än de förtryckande utsugarnas kamp för att göra världen

till en sämre plats.

På G8-mötet i Skottland år 2005 satte en majoritet av de protesterande på fredliga protester som ett sätt att övertyga Bush, Blair och de övriga ledarna att avskaffa världsfattigdomen. Men de krav som fördes fram av dem som trodde att ledarna hade viljan och möjligheten att förbättra situationen för den fattiga världen grusades i ett stöp. Kravet på skuldavskrivning blev bara bemött till 10 procent och kravet på bistånd till en femtedel.

G8 har för vana att ständigt bryta även med de hopplöst otillräckliga löften man basunerar ut. De har alltid varit en svuren fiende till de fattiga. Årets G8-möte kan bli den inspiration för dem som kämpar mot Bush, Blair och Merkel och deras likar på samma sätt som protesterna mot toppmötet 2001. Men denna gång måste rörelsen vara på det klara med att G8 är en del av problemet, inte problemets lösning.

Precis som vid tidigare år kan man i G8:s officiella propaganda inför årets möte läsa om att mötet ska försäkra att folken i utvecklingsländerna erbjuds ”bättre framtidsutsikter” och ”utveckling i ett rättvist konkurrens klimat” med de industrialiserade länderna. Men långt ifrån att bidra till lösningar på

världens fattigdom så förstärker G8:s nyliberala förslag de förhållanden som ger upphov till denna. Dessa går ut på att riva ner barriärer för handel och att tvinga länder att öppna upp sina marknader för de multinationella företagen. Som exempel kan nämnas Kongo och Elfenbenskusten, länder, som efter att ha genomgått privatiseringar av sina statliga företag, gått från att klassificeras som ”medelinkomst-länder” till att erhålla statusen av högt skuldsatta fattiga länder.

Nämnas kan också den fruktansvärda humanitära kris som drabbade Niger samtidigt som G8-ledarna möttes i Skottland. 3.6 miljoner människor stod utan mat. Mat fanns på marknaden men denna kom aldrig till undsättning efter att IMF införde moms på matvaror. G8-mötet år 2005 nämnde inte krisen överhuvudtaget, och man ruckade inte på policyn att liberalisera marknader och privatisera statliga företag. Förpliktelsen att verka för investeringsfrihet är en helig ko för G8, vilket betyder att kapitalets profiter kommer före de mest grundläggande mänskliga behoven, såsom vatten, mat och hälsovård.

Utöver en allmän diskussion om att ”utveckla länder” kommer årets toppmöte också att inkludera en specifik diskussion om Afrika, vilket inbegriper

Glen Eagles, Skottland 2005

Genua, Italien 2001

ekonomisk utveckling, fattigdomsbekämpning, hälsovård och särskilt kampen mot HIV/AIDS. Men löftena om att öka biståndet och skriva av skulder måste ses i sitt sammanhang: Afrika plundras årligen på 150 miljarder dollar som en konsekvens av undvikandet av skatter och kapitalflykt. Den afrikanska kontinenten, härjad av fattigdom, mottager nästan inga skulder av omvärlden samtidigt som man betalat mer i skulder till de rika länderna än man någonsin lånat. Afrika står fortfarande i ”skuld” till västvärldens banker till ett belopp av 295 miljarder dollar. De flesta regeringar i Afrika betalar så mycket i skuldsanering att mycket lite återstår för investeringar i hälsovård, utbildning och allmän välfärd.

I den att avskriva skulderna har aldrig varit på G8:s dagordning, sannolikt inte heller detta år. Istället är målet att skapa en ”hanterbar skuldbörda”, vilket betyder att man endast vill avskriva de skulder som ändå aldrig kommer att kunna återbetalas, och de skärs bort enbart från den del av budgeten som rör återbetalning. Hur kan skuldåterbetalning överhuvudtaget vara berättigat i länder vars folk svälter och där grundläggande behov som hälsovård och utbildning inte kan tillgodoses på grund av fattigdomen?

Ett annat fokus för årets toppmöte gäller hur regeringar ska kunna se till att ”förnya naturresurser på ett hållbart sätt”, vilket omfattar att angripa klimatförändringar och ökat energiberoende. Självklart finns ett tryck för att ta upp dessa frågor givet frågans offentliga uppmärksammande i Stern- och IPCC-rapporternas efterspel. Men återigen är

omtänksamheten från världens ledare ett talande exempel på deras hyckleri. Trots allt prat har USA fortfarande vägrat att underteckna Kyotoavtalet (vilket i sig själv är helt otillräckligt för att motverka klimatförändringarna och dess konsekvenser) då det skulle skada dess ekonomiska intressen.

Löften om att utveckla användandet av förnybar energi är tomma då G8 aldrig skulle våga göra dem de representerar, storkapitalet och deras energiföretag, upprörda. Konkurrens på marknaden betyder att kapitalet inte vill tillåta att deras kostnader stiger, att deras profiter sjunker. Och om de så gjorde så skulle konkurrenten som fortsätter att använda fossila bränslen konkurrera ut dem. T.o.m. den tyske tjänsteman som är officiellt ansvarig för förberedandet av toppmötet medgav: ”Det skulle vara för mycket att kräva av G8-ledarna att de lämnar mötesrummet med en ny överenskommelse beträffande miljöskydd.” Så länge kortsiktiga profittressen kommer först så kommer miljön att fortsätta lida – och det kommer att drabba de fattigaste hårdast.

Den tredje världen behöver inte snåla summor av bistånd som förpackas med orättvisa marknadsinriktade villkor. Den behöver reparationer efter århundraden av plundring och utsugning från imperialismen. Även arbetarklassen i Väst utsugs av samma härskande klass som profiterar på fattigdomen i tredje världen. Istället för donationer från NGO-grupper som opererar inom det kapitalistiska systemets ramar behövs solidaritet i vår gemensamma kamp för att störta detta system.

REVOLUTION kommer att mobilisera internationellt för att stoppa G8-toppmötet. Vårt mål är att föra samman kampen mot den rasism, de krig och den utsugning som kännetecknar den kapitalistiska globaliseringen, och sammanföra dem i kampen för en annan värld, en socialistisk värld där framtiden inte bestäms av marknaden och de ledande kapitalistiska politikernas toppmöten, utan av majoriteten.

Vi vill skapa de verktyg som mänskligheten behöver för att undkomma de katastrofer som kapitalismen har att erbjuda. Vi behöver inte bara mobilisera en militant massrörelse på detta års och kommande års toppmöten, vi måste göra rörelsen en politisk riktning. De unga som överallt arbetar för låga löner, som skickas för att dö i imperialistiska krig, de studenter som slog tillbaka CPE-lagen i Frankrike och de nyliberala utbildningsreformerna i Chile – behöver en internationell organisation för att förena alla unga människor i kampen mot kapitalismen – en ungdomsinternational.

Arbetare, fattigbönder, ungdomar, kvinnor och invandrare behöver en internationell organisation som kan kämpa för att vinna våra internationella strider – en Femte International, ett globalt parti för socialistisk världrevolution.

REVOLUTION:s Internationella Råd

Vill du delta i G8-protesterna i Rostock 2-8 juni? Mejla oss: info@revolution.se

REVOLUTION

- en internationalistisk organisation

Ordet internationalism har du säkert stött på förut? Vad man lägger i ordet varierar förstås beroende på vad man har för perspektiv på världen.

Vissa som kallar sig internationalister kanske skulle säga att det handlar om att vara medveten om att man lever i en global värld, och att man inte får låta sig begränsas av att ensidigt se till situationen i Sverige när man tar ställning i olika politiska frågor, t.ex. i fråga om hur man ska bemöta miljöproblemen som orsakas av den globala uppvärmningen. En sådant allmänt formulerad internationalism kan nog de flesta ställa sig bakom. För vänsterrörelsen handlar internationalism om något mer, nämligen att solidarisera sig med kampen i andra länder. Det behöver förvisso inte betyda att man därför står fri från nationalism i sin egen politiska verksamhet.

REVOLUTION är en internationalistisk organisation med ett internationalistiskt program. Vår internationalism utgår politiskt ifrån det perspektiv som formulerades redan 1848 av Karl Marx och Friedrich Engels i det kommunistiska manifestet. Där slog de båda revolutionärerna fast att proletariatet, alltså arbetarklassen, inte har något fosterland och de uppmanade arbetare i hela världen att gå samman i kampen för att störta kapitalismen. Detta är lika relevant idag som någonsin under kapitalismens historia. Klassförtrycket är internationellt och borgarklassen är internationellt organiserad. Ska kapitalismen avskaffas kräver det så klart gemensam handling av arbetare över gränserna. En svensk arbetare har i denna mening mer gemensamt med

arbetare från andra länder än vad han eller hon har med svenska kapitalister. "Nationen" har inget att erbjuda i politisk mening för socialister. All nationalism bygger på falska föreställningar som i slutändan förespråkar enhet över klassgränserna. Nationalism är i denna mening ideologiskt en borgerlig skapelse som i dagens samhälle spelar rollen att ställa arbetare mot arbetare.

Hur bryter vi då som revolutionärer med nationalismen och nationens begränsande verkningar? Uppenbart är

att nationalismen kan vinna stöd som en konsekvens av att borgarklassens globala ordning faktiskt håller arbetare splittrade inom sina respektive länders gränser. För en rörelse som verkligen vill riva ner sådana godtyckliga gränser för att enas i en högre gemenskap än den som borgerlig diplomati och EU har att erbjuda krävs en verkligt internationalistisk praktik.

För REVOLUTION innebär internationalismen något mer än bara solidaritet över gränserna. Vi försöker praktisera internationalismens principer också i bygget av vår egen organisation. Man kan säga att REVOLUTION är en internationell organisation då vi finns i flera länder. Men det som gör REVOLUTION till en verkligt internationa-

listisk organisation är också det faktum att vi bygger vår organisation på ett internationellt demokratiskt sätt. Så har REVOLUTION t.ex. en demokratiskt vald internationell ledning (REVOLUTION:s internationella råd) som valts på internationella konferenser till vilka alla nationella grupper skickat demokratiskt valda representanter, s.k. delegater. Ledningen väljs om med två till tre års mellanrum. Denna ledning träffas med jämna mellanrum för att diskutera och besluta om det gemensamma arbetet. Mellan dessa möten, som vi av förklarliga skäl inte har råd att anordna mer än ett par gånger om året, har vi ett internationellt "sekretariat" bestående av en mindre grupp kamrater ur den internationella ledningen, vars uppgift är att leda vårt internationella arbete mellan dessa möten. De beslut som denna ledning tar måste dock godkännas av den internationella ledningen som överser och kontrollerar sekretariatets arbete.

Som en följd av dels vår internationella organisation, men också som en konsekvens av vår gemensamma politik (som också diskuterats och beslutats om demokratiskt på nationell och internationell nivå), har REVOLUTION flera gånger enats över gränserna för att kämpa tillsammans i den globala antikapitalistiska rörelsen. På stora internationella sociala forum som samlat tiotusentals aktivister och på demonstrationer som samlat hundratusentals har vi gemensamt med en röst kämpat för våra förslag, bl.a. för behovet av en verkligt internationell revolutionär organisation för ungdomar i olika länder, en ungdomsinternational, och för att stoppa imperialismens toppmöten. Vill du också bli internationalist? Gå med oss!

RYSKA revolutionen

hur gick det till?
vad kan vi lära?

1917

90 år

Lenin under revolutionen

För 90 år sedan skakades världen av den ryska revolutionen. Borgarna darrade av skräck. Inspirerade av revolutionen tog arbetarklassen upp kampen mot borgarsamhället i hela Europa.

Klasskrig bröt ut i flera länder när arbetarna reste sig ur det första världskrigets gytta. Så här 90 år efter revolutionen kan det vara en god idé att göra en återblick. Vad var det som hände och vad kan vi

lära oss av ryska revolutionen så här 90 år senare?

Första världskriget

Första världskriget var en obeskrivlig katastrof för arbetarklassen i Europa. Miljoner dog en meningslös död på slagfälten och ännu fler skadades. Värst drabbades Ryssland som ådrog sig större förluster än alla de andra länderna tillsammans. Kriget, som medförde mycket svåra umbäranden för befolkningen,

ledde till en radikalisering bland arbetare, bönder och soldater. Ryssland styrdes under den här tiden med järnhand av tsarens diktatur. Arbetarna hade försökt störta denna i en revolution redan 1905 utan att den gången lyckas. Men man bar med sig erfarenheten. Revolutionen 1905 var, med revolutionären Leo Trotskijs ord, generalrepetitionen inför 1917 års revolution.

Februarirevolutionen

I februari 1917 kokade det så slutligen över. Det var i Petrograd, dagens St. Petersburg, som revolutionen inleddes. Det var arbetarkvinnorna i stadens textilfabriker som tog initiativet med en strejk. De skickade ut sändebud till resten av stadens arbetare och bara inom ett par dagar hade strejken spridit sig så att den omfattande nästan hela Petrograds arbetarklass. Kraven på mat ersattes snabbt av mer politiska krav, mot kriget och tsarens diktatur. Massrörelsen hamnade i konfrontation med polis och militär. Under massdemonstrationerna och konfrontationerna löstes armén slutligen upp då soldater bestämde sig för att ge sitt stöd åt arbetarna. Efter fem dagars kamp hade arbetarna segrat. Tsaren abdikerade och fängslades kort därpå.

historia

Dubbelmaktssituation

Efter februarirevolutionen uppstod en motsägelsefull politisk situation. Arbetarna hade tagit upp sina kampmetoder från 1905 års revolution och bildat arbetarråd (sovjet på ryska). Dessa bestod av direktvalda representanter från fabrikerna, från armén, från universiteten och från landsbyggen och samlades för att ta beslut om vad rörelsen skulle göra. Skillnaden från 1905 års revolution var att råden spred sig i flera städer och även, förvisso i mindre och i långsammare utsträckning, bland bönderna. Sovjetrörelsen, som var baserad på arbetarklassen och de förtryckta, enade rörelsen på nationell nivå och utgjorde en kraftfull makt. Den representerade arbetarnas egen maktutövning. Men samtidigt valdes en borgerlig provisorisk regering, främst bestående av liberaler. Denna hade den politiska makten under denna första fas av revolutionen.

Revolutionärer och reformister

Anledningen till att arbetarna och sovjetrörelsen inte tog makten i egna händer efter sin revolution i februari, utan lämnade över den till borgarklassens politiska ledare, berodde ytterst på att rörelsen saknade ett revolutionärt ledarskap. Majoriteten av arbetarna gav sitt stöd åt mensjevikerna, de ryska socialdemokraterna. Dessa hade förvisso varit motståndare till tsaren, men de ansåg att Ryssland var alltför underutvecklat för att genomföra en socialistisk revolution ledd av arbetarklassen. Majoriteten av bönderna stödde socialrevolutionärerna, det stora bondepartiet. Detta parti sade sig förvisso representera alla bönder, men i praktiken var det ett parti för de rika storbönderna och de vågade inte ställa sig i spetsen för den jordreform som de förtryckta bondemassorna såväl behövde. Dessa två partier hade majoritet i arbetarråden och det var dessa som genomdrev att borgarna skulle få

makten.

Bolsjevikerna, hädanefter de ryska kommunisterna, ansåg till en början också att det var bäst att ge makten till borgarna. Men denna position ändrades efter en demokratisk debatt inom partiet där Lenin och hans anhängare argumenterade för att det var dags för arbetarna att själva ta makten. Detta sammanfattades i parollen "All makt åt sovjeterna!". Kommunisterna var över huvudtaget ett mycket demokratiskt parti där medlemmar hade rättigheter att öppet inför hela partiet argumentera för sin sak. Detta möjliggjorde att partiet från och med april styrde in på revolutionens väg.

Snabb radikalisering

Under en revolution ser den politiska utvecklingen mycket annorlunda ut än vad vi är vana vid. Radikalisering skapar en fruktansvärd polarisering, där olika krafter drar åt olika håll och hamnar i konfrontation. Den ryska revolutionen var knappast över i och med februarirevolutionen. Den nya borgerliga regeringen vägrade avsluta kriget och den kunde inte genomföra de krav på mat som förts fram av arbetarna. I och med att den nya regeringen inte ville angripa kapitalet tvinga-

des arbetarna att fortsätta betala för krisen och kriget. I detta klimat gjorde kommunisterna snabba inbrott bland arbetarklassen och de förtryckta och vann mycket stöd för sin politik. Denna pekade på behovet av att arbetarna tog makten och påbörjade den socialistiska revolutionen. Kapitalismen, argumenterade kommunisterna, skulle aldrig ha råd att möta alla de behov och umbäranden som det ryska folket led under. Sovjetrörelsen borde välja en verkligt revolutionär regering bestående av arbetarna och de förtrycktas egna representanter. Den borde överföra makten till arbetarna inom industrin, se till att organisera en planerad distribution av varor för att råda bot på fattigdomen, dela ut de rika storböndernas jord till de fattiga och, kanske viktigast av allt, avsluta kriget. Allt detta vägrade den borgerliga regeringen att göra.

I arbetarråden växte stödet för kommunisterna snabbt på bekostnad av de andra partierna. Samtidigt växte desperationen hos borgarklassen, de stora jordägarna och alla de som haft en privilegierad ställning under tsardiktaturen. Den borgerliga regeringen kunde inte styra landet. I

Trotskij talar till soldater

sovjeterna låg den verkliga makten. Arbetarna och bönderna var uppriska och genom sin makt i sovjetrörelsen kunde de sätta stopp för impopulära regeringsbeslut genom beslut om strejk. Arbetarna tänkte inte släppa sina revolutionära krav och organiserade sitt eget självförsvar - arbetarmiliser för försvar av revolutionen fanns snart på var-enda fabrik. Den gamla ordningen var starkt ifrågasatt. Situationen innebar att kapitalisternas makt att disciplinera arbetare och bestämma över produktionen beskars kraftigt. Arbetarklassen bestämde sig t.ex. för att bara arbeta 8 timmar istället för tio och verkställde själva beslutet över huvudet på kapitalisterna. Genom sina egna kommittéer bestämde de vem skulle få avskedas och anställas. Osv.

Misslyckad kontrarevolution

Situationen såg alltmer ohållbar ur kapitalisternas synvinkel. En hårdare hand behövdes. Därför gav man sitt stöd till Kornilov, en reaktionär general som ville upprätta en militärdiktatur. Han tog i augusti sina soldater och började marschera mot Petrograd, revolutionens hjärta. Men han stoppades snabbt. Arbetarna i sovjeterna, anförda av kommunisterna, strejkade och stannade

de tåg som skulle frakta Kornilovs soldater. Då dessa sedan kom i kontakt med sovjetrörelsen gick de flesta över på arbetarnas sida och vände sig mot Kornilov. Kontrarevolutionen hade misslyckats.

Oktoberrevolutionen – arbetarna tar makten

Kommunisterna, anförda av Lenin och Trotskij, vann mycket stort inflytande bland arbetarna för sitt agerande i kampen mot kontrarevolutionen. De hade fast beslutna tagit upp kampen mot Kornilov till skillnad från den borgerliga regeringen. Premiärministern Alexander Kerenskij hade dessutom i hemlighet samarbetat med Kornilov. Allt detta ledde till att kommunisterna vann majoriteten inom Sovjetrörelsen. Allt fler sovjeter fick en majoritet av kommunister i olika omröstningar. Inför sammankallandet av rådsrörelsens andra nationella kongress tog arbetarna i Petrograd, på initiativ från kommunisterna, makten i staden. Alla myndighetsbyggnader ockuperades natten mellan den 24-25 oktober. Upproret spred sig snabbt till alla viktiga städer i Ryssland. Följande dag, då kongressen öppnades, deklarerade Lenin till de 650 delegaterna som samlats från landets alla hörn, att

sovjeterna tagit makten. En stor majoritet av de församlade jublade. Man valde sedan en ny regering med kommunisterna i spetsen. De första besluten regeringen fattade var de om arbetarkontroll och arbetarmakt över industrin – kapitalismens avskaffande. Man gav också jorden till de som brukade den och gav på sätt sitt reservationslösa stöd till de fattiga böndernas revolt. Och man upptog snabbt fredsförhandlingar för att stoppa kriget. Man lagstiftade också om jämlikhet mellan kvinnor och män, mot diskriminering av homosexuella och genomförde en rad andra åtgärder för att frigöra revolutionens krafter.

Vad kan vi lära?

Ryska revolutionen kom senare att krossas. Efter ett hårt inbördeskrig mot den besuttna klassen som varade i fyra år, och efter att revolutionen misslyckats att spridas i andra länder, lyckades en framväxande byråkrati inom den unga arbetarstaten ta makten. Dess ledare var Josef Stalin. Under hans ledning började man driva en nationalistisk och reformistisk politik. Marxismen, de ryska kommunisternas ledstjärna, angreps och förvandlades från en levande revolutionär vetenskap till en samling förstelnade dogmer. Trots detta var ryska revolutionen en oerhört progressiv händelse och innebar ett stort framsteg. För ett tag öppnade den dörren till skapandet av en annan värld, fri från kapitalism och imperialistiska krig. Den ryska revolutionen visade att arbetarklassen kan ta makten anförd av ett revolutionärt parti. Denna lärdom är viktig och bör tillvaratas av oss som kämpar idag. Särskilt som arvet från den ryska revolutionen svartmålas av borgarna, som likställer den med stalinism och diktatur.

Gunnar, REVOLUTION Sthlm

www.revolution.se

Aftonbladets smutsiga bakgård

Ett par månader innan jul bestämde jag mig för att skaffa ett extrajobb. Har man barn och studerar så behöver man alla extrainkomster man kan få. Jag kollade upp lediga jobb på arbetsförmedlingen och hamnade till slut på ett flashigt kontor inhyrd på KTH. Academic work heter företaget och Aftonbladet Hierta AB heter deras ”uppdragsgivare”. Aftonbladetkoncernen har nämligen kommit på idén att dra sitt strå till stacken för att ytterligare bidra till nedskräpningen av Stockholms tunnelbanor och skövlingen av naturskogen i Sverige, man ger ut gratistidningen Punkt SE. Varför vill man göra det? För att tjäna de där extrakronorna som behövs för att hålla företaget vid liv? Nej, Aftonbladet har inga ekonomiska problem, under perioden januari-september 2006 omsatte man 1980 miljoner kronor och hade en 13-procentig tillväxt. Sådär kommenterar Aftonbladet Hierta AB:s VD Carl Gyllfors företagets ekonomiska situation på den egna hemsidan: ”Det är glädjande siffror, trots att vi under perioden haft stora kostnader för projektering av gratistidningen Punkt SE och Aftonbladet TV7.”

För att kunna pressa ut så många tidningar som möjligt så behöver man folk som delar ut dem och det är här jag, och många andra som behöver pengarna, kommer in i bilden. För att slippa grovjobbet så har man anlitat ett ”bemanningsföretag”: Academic work. De flesta kommer nog att tänka på Poolia och Manpower när de hör ordet bemanningsföretag. Ett företag behöver tillfällig personal snabbt så man ringer ett bemanningsföretag. De har en massa arbetslösa i sina register som kan sätta sig på pendeln eller tunnelbanan till andra sidan stan dagen efter, ett bra sätt att bemöta den nya kraven på ”flexibilitet”. På Academic work har man ytterligare förfinat affärsidén. Det nya är att då man tidigare som uthyrd arbetare kunde åtnjuta de lagar om anställningsskydd som finns så kan man som tidningsutdelare inte göra det. Förutom detta så har man heller inget betalt som ”anställd” utav bemanningsföretaget. I princip så kan man säga att Academic work helt tagit över driften utav Punkt SE. Man är inte längre ett bemanningsföretag, utan något sorts konsultföretag. Det finns alltså inget ”färdigt” företag med ”färdiga” arbetsuppgifter att bli uthyrd till utan det är helt och hållet Academic work som sätter upp ramarna för nya ”projekt”. Då har man heller inga tidigare normer eller löner att förhålla sig till. I vanliga fall så tjänar ju du som uthyrd detsamma som de ”vanliga” arbetarna som jobbar på företaget du blir uthyrd till.

Halvvägs in på anställningsintervjun informeras vi (man har valt att ha en anställningsintervju med tre arbetssökande åt gången) om att någon uppsägningstid inte förekommer. Det motiveras med att man ser den anställde som en jämbördig part som självklart ska kunna säga upp sig om man känner att det inte passar. Mina två kollegor (varav ingen talar svenska) verkar inte särskilt förvånade. Vi ombeds skriva under varsitt anställningsbevis, och det är här det hela blir underligt. Jag som student ska skriva under ett annat anställningsbevis än mina arbetskamrater. Den enda skillnaden på mitt och deras är att mitt innehåller en hänvisning till ett kollektivavtal som slutits emellan HTF och Bemanningsföretagen. Man hänvisar till §12:3 som enligt kontraktet behandlar frågan baslön. Eftersom jag som student inte förväntas kunna

arbeta när som helst så anses jag falla under kategorin ”särskilda skäl”. Vilket innebär att ”arbetstiden överenskommes för varje enskilt uppdrag i samråd med arbetsgivare, anställd och uppdragsgivare.” I praktiken så innebär detta att jag kan få gå på timanställning hur länge som helst. Detta innebär dessutom att jag inte kan hänvisa till min lagskyddade rätt till en månads uppsägningstid eftersom jag inte fått något schema på papper.

Mina arbetskamrater som inte är studenter då? På deras anställningsbevis nämns som sagt inte något kollektivavtal överhuvudtaget. Däremot blir de informerade om att anställningen bara kommer räcka fram t.o.m. april 2007 för: ”då beräknas projektet vara över”. Projektet? Jag är väl anställd av ett bemanningsföretag och inte ett ”projektföretag”? Nej. På Academic work utgår ingen baslön, du har ingen rätt till uppsägningstid och du kan omöjligen kräva en heltidsanställning eftersom du anställs under en ”projekttid”. Bemanningsföretagens främsta argument för människor att ”anställas” av dem är ju att man om man inte får något uppdrag ändå har en baslön, det finns alltså inte hos Academic Work. Kort sagt, är du student, så står du utan fast lön, utan fast schema, utan rätt till uppsägningstid och utan möjlighet till fast anställning. För ”vanliga” anställda får du klara dig utan de två sistnämnda.

Genom att anlita Academic work så har Aftonbladet och Punkt SE lyckats kringgå de viktigaste rättigheterna arbetarrörelsen kämpat till sig. Rätten till en trygg och så småningom fast anställning med en fast lön. Hierta, den gamle socialliberale tidningsmannen och Aftonbladets grundare, skulle nog inte tycka om vad han såg om han levde idag.

David

REVOLUTION Sthlm

PUNKT SE

VI TRAMPAR PÅ DINA RÄTTIGHETER

Global förändring, 50 år kvar?

Nico, REVOLUTION Sthlm, jämför SVT:s Planeten och Al Gore's The Inconvenient Truth.

Vintern 2007... visst har det varit en konstig vinter? Bara några få dagar av snö ända fram tills mitten av januari och sedan kom snö, kyla och långkalsongerna måste plockas fram, igen. Vad är det som händer med vädret och vad får det för konsekvenser?

Ibland kan man läsa och få höra att "Nä, men det är helt normalt. Temperaturen är sån, den går upp och ner över tid." Men om det fortfarande finns de som tvivlar på att vi lever i en tid då temperaturen är onormalt hög, globalt sett, så kan man peka på en sån enkel sak som att de 22 högsta medeltemperaturerna som uppmätts, har mätts efter 1980. Och ja, det stämmer att vi inte har mätt temperaturerna speciellt länge, kanske bara under 100 år, men studier på glaciärer visar att medeltemperaturerna faktiskt inte varit så höga på ca 650 000 år. Tätt sammanlänkat med den höjda temperaturen kan vi se höjda siffror för koldioxidhalterna i atmosfären och detta tyder på att det är vi, människan, som orsakar denna ändring.

Konsekvenserna av den globala uppvärmning och andra globala förändringar, som orsakas av inte minst utsläpp från industrier, kan vi se redan idag. Katrina slog till i New Orleans med förödande konsekvenser, varma somrar i Europa och Indien har orsakat tiotusentals dödsfall, enorma bitar av nord- och sydpolen har smält bort. Detsamma gäller glaciärer i bl.a. Kilimanjaro, Himalaya och Alperna. Listan är lång på de konsekvenser vi redan kan se men när man kollar på framtidsbilden som målas upp av de data vi har i dagens läge så blir det ännu mer skrämmande.

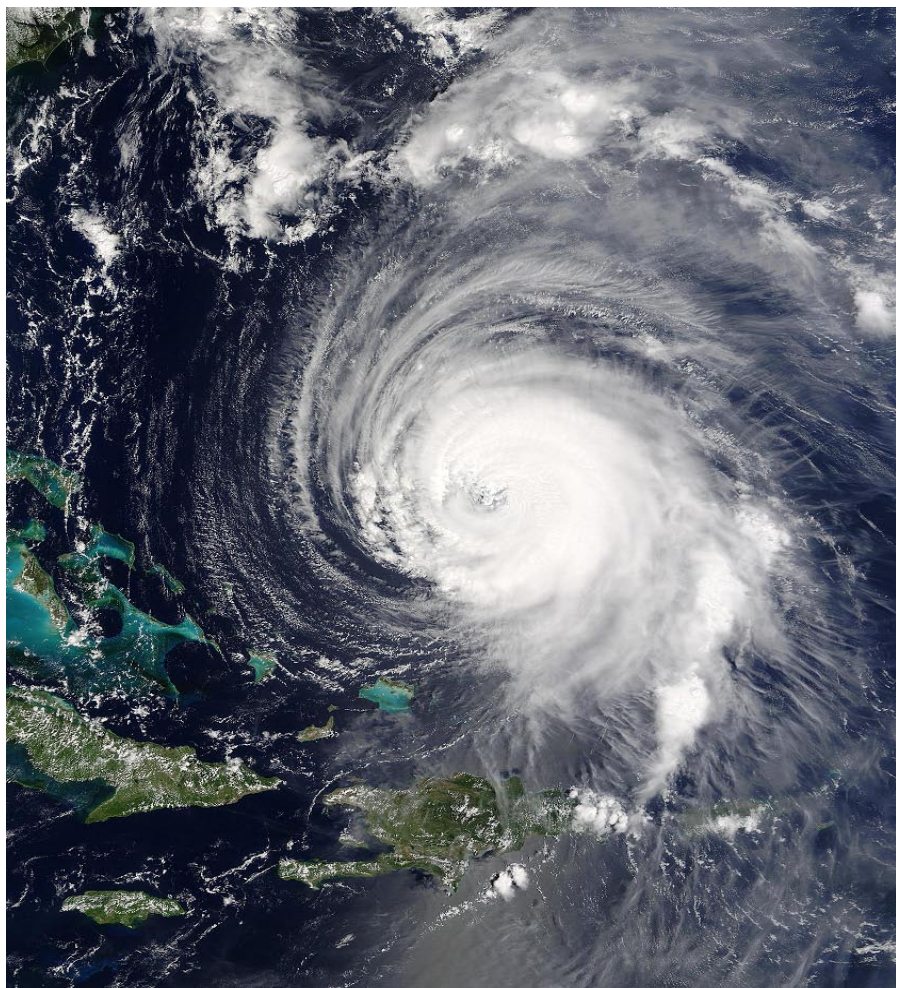
År 2010 beräknas ca 50 miljoner människor behöva fly sina hem p.g.a.

ändrat klimat. Även om de politiska åtgärder som idag föreslås av kapitalistiska politiker så kommer ca 90 % av djurarterna ändå att utrotas. De kommande 100 åren kan vi få se en global temperaturökning med i värsta fall upp till sex-sju grader. Städer som New York, London, Tokyo och San Francisco kommer att försvinna under vatten. Den här negativa utvecklingen tog på allvar fart på 1950-talet, när industrin expanderade i stor skala efter andra världskriget. Den globala förändringen går alltså direkt att härledas till en bov – kapitalismen.

Det finns enormt mycket fakta kring

ämnet och efter FN:s klimatpanel IPCC:s senaste rapport finns knappast några seriösa forskare som ifrågasätter människans roll i den globala uppvärmningen. Ifrågasättandet sker till största del i populärmedia och tvivlet sprids av lobbygrupper som jobbar för de som tjänar på den här miljöförstöringen - samma människor som tjänar på kriget i Mellanöstern, oljepampar och storkapitalister.

Jag såg två filmer på ämnet, SVT:s Planeten och Al Gores The Inconvenient Truth. Efter att ha sett dem är det svårt att ignorera hur akut frågan är. Speciellt Planeten är till och

Katrina - på väg mot New Orleans januari 2006

Forts. från sida 23

med ganska snygg, trots att det är en dokumentär. Filmmakarna har använt synkroniserad musik och bild för att dramatisera och det varvas med intervjuer med diverse forskare. Al Gore's film är baserad på en föreläsning som skaparen har hållit i ett antal städer runtom i världen.

Rent faktamässigt skiljer de sig inte speciellt mycket men Planeten gör det mycket snyggare och med ett bredare perspektiv, i den tas även humanitära frågor upp på ett tydligare sätt. Dessutom riktas mycket mer kritik mot "det ekonomiska systemet" som är orsaken till problemet. Föga förvånande talas inte klarspråk. Ingen av forskarna som intervjuas pratar om behovet av att krossa kapitalismen och ersätta den med en globalt planerad ekonomi, men en forskare sträcker sig så långt att han säger att Världsbanken (kapitalisternas verktyg för att skuldsätta fattigare länder och tvinga på dem kapitalism) måste försvinna.

Al Gore, som kandiderade till presidentposten mot George Bush, men förlorade p.g.a. konstiga rösträkningsregler, kommer inte i närheten av att

föreslå en hållbar lösning. Han säger själv att de ansvariga tänker i termer där profit ställs mot miljön och att det ju är helt absurt eftersom att utan miljö finns vi inte kvar för att kunna göra någon profit. Samtidigt var han kandidat för Demokraterna i USA, ett nyliberalt parti, så det är inte så konstigt att hans förslag bara sträcker sig till att vi måste ändra våra levnadsvanor och att USA måste skriva på reformer som t.ex. Kyotoavtalet (som inte ens skulle hjälpa nämnvärt längre). Planeten riktade i högre utsträckning kritik mot det ekonomiska systemet, kapitalismen. Det räcker dock inte med att kritisera boven, man måste även erbjuda en lösning. Eftersom kapitalismen drivs av att kapitalister måste tjäna pengar för att överleva i konkurrensen så kommer lösningen aldrig att finnas inom det kapitalistiska systemet. Det är helt enkelt inte en hållbar ekvation för miljön. Vi måste krossa kapitalismen och ersätta den med en globalt planerad ekonomi. En ekonomi som drivs för att i första hand se till människans och miljöns behov skulle ge samhället möjligheten att koncentrera sig på hur vi kan passa in bättre i det ekosystem som håller på att förstöras.

**utsugning • diskriminering • fattigdom • sexism • krig
• kapitalistiska politiker • rasism • polis • storföretag •
miljöförstöring • Fredrik Reinfeldt • förtryck • homofobi
• tredje världens skuldbörda • arbetslöshet • konservativ
högermoral • dyr kollektivtrafik • dyra bostäder • skräp-
jobb • imperialism • sweatshops • fascism • folkpartiet
KAPITALISM??**

**Gå med i REVOLUTION och få motgiftet!
Hör av dig till oss så berättar vi hur du kan
organisera dig:**

info@revolution.se

0739 76 14 10

WWW.

REVOLUTION

.se

VAD VI STÅR FÖR:

Vi vill bygga en socialistisk massrörelse och störta kapitalismen. Vi motsetter oss kapitalismen och de krig, misär och förtryck den skapar.

Vi bekämpar varje form av diskriminering och förtryck såsom rasism, könsförtryck, sexualitets- eller nationalitetsförtryck.

Kapitalismen är ett globalt system, så vi måste bekämpa det på internationell nivå. Vi vill spränga gränserna som delar länderna och gå i riktning mot en verkligt förenad global mänsklighet utan trångsynthet, krig och klassuppdelning. Vi står sida vid sida med våra systrar och bröder som kämpar i tredje världen för att slå sig fria från biljonskulder, från IMF, WTO och NATO.

Vi är socialister – vi vill avskaffa kapitalismen och ersätta den med en planerad ekonomi. Men vi tror inte att den kapitalistiska eliten kommer tillåta att vi röstar bort deras rikedomar och privilegier. Vi tror att det kommer att krävas kraft för att ta makten från de få för att ge till de många – detta betyder revolution!

REVOLUTION vill att unga deltar i radikal politik själva. Unga människor kan vara väldigt radikala och militanta, det bevisade antikrigsrörelsen och det visar den antifascistiska kampen idag. Ungdomar borde ta del i den rörelse som kommer att forma kampen för framtiden.

Vi tror att en massrörelse måste vara baserad på stödet från majoriteten av folket – arbetarklassen. Det är arbetarklassen som producerar rikedomarna i detta samhälle. Arbetarklassen har inget intresse av att behålla kapitalismen. Bara arbetarklassen har makten, styrkan och de traditioner av organisering som behövs för att krossa detta ruttnande system.

GÅ MED OSS!

medlem@revolution.se